

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi M. K. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko M. K. i S. P. o zapłatę,
zakończoną prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej M. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza na rzecz powoda od pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 kwietnia 2014 r. Pozwana powołała się na występowanie w sprawie konieczności wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazała ona także na oczywistą zasadność wniesionej skargi, wynikającą z braku sprecyzowania treści stosunku materialnoprawnego pomiędzy stronami oraz z pominięcia części materiału dowodowego.

Prawidłowe powołanie się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga z oczywistych przyczyn, by skarżący wskazał, w pierwszej kolejności konkretny problem wywołujący wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie oraz przytoczył rozbieżne interpretacje formułowane na jego tle (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ.). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jednak jakiejkolwiek argumentacji w tym zakresie. Wywód skarżącej wskazuje raczej, że dostrzega ona konieczność wyjaśnienia konkretnego problemu występującego w okolicznościach faktycznych sprawy, nie zaś rozstrzygnięcia wątpliwości o bardziej ogólnym wymiarze - co bez

wątpienia całkowicie rozmija się ze wskazaną przez nią przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono także, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.